

oznanilo

Bog nam
 ne želi
 odvzeti užitka,
 temveč
 nam želi dati
 neskončno
 uživanje.
(Heinrich Suese)

15. nedelja
 med letom

leto VII /2010-16
 10. julij 2016

BRISATI KRISTUSOVE SOLZE

Najboljša pot do tega, da »vidimo« Boga, je opravljanje naših dolžnosti iz ljubezni in služenje bratom in sestram, zlasti potrebnim. Pred kratkim mi je neka gospa dejala, kako ji je težko streči ostareli teti. »Ne da ji ne bi hotela, prosim, razumite me, a včasih je res težko. Včasih je zahtevna in sitna. Zdi se mi, da bi bila lahko včasih bolj hvaležna.« Rad verjamem. Služenje »ubogim« ni preprosta in



lahka stvar, ampak nas nasprotno velikokrat nekaj »stane«. Tudi usmiljenega Samarijana, ki je opisan v današnjem evangeliju, je pomoč kar nekaj »stala«. Moral si je vzeti čas in se potruditi, da je ranjencu pomagal, mu obvezal rane in mu preskrbel prenočišče. Človek in skupine ljudi, ki se bodo odločili pomagati človeku in braniti dostojanstvo človeške osebe, morajo tvegati, da bodo poleg

notranjega zadoščenja doživeli tudi zavračanje, nehvaležnost in celo nasprotovanje. Pa vendar je spoštovanje vsakega človeka in pomoč sočloveku ena bistvenih sestavin Jezusovega sporočila, ki ga je izrazil s pozivom ob koncu prilike o usmiljenem Samaritanu: »Pojdi in delaj prav tako!« (Lk 10,37). Slikar p. Marko Ivan Rupnik je v mozaični poslikavi papeževe kapele Odršenikova Mati v Vatikanu močno poudaril nujnost kristjanovega zavzemanja za človeka in njegove skrbi za bližnjega. Na steni, kjer prikazuje delovanje Božjega Duha v človeku, je upodobil usmiljenega Samaritana, ki z vso skrbnostjo pomaga ranjencu. Toda ta ranjeni človek ni kdorkoli! Ne, ima obraz Jezusa Kristusa! Kadar bi omagovali pri zavzemanju za človeka in pri skrbi za bližnjega, se spomnimo: ko pomagamo človeku v stiski, pomagamo Kristusu. Ko se zavzemamo za današnjega ranjenega človeka, pomagamo Kristusu, blažimo njegove rane in brišemo njegove solze v očeh naših sodobnikov.

Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

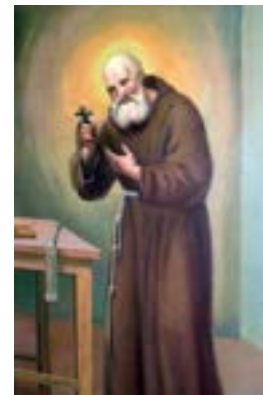


Ko pa je neki popotni Samaritan prišel do njega in ga videl, se mu je v srce zasmilil. Pristopil je k njemu in v njegove rane vlil olja in vina ter jih obvezal; in posádil ga je na svoje živinče, peljal do gostišča in poskrbel zanj. Drugi dan je vzel dva denarja in dal gostilničarju ter rekel: „Poskrbi zanj in, kar boš več potrošil, ti jaz nazaj grede povrnem.“ (Lk 10,1–3.5–6)

Koliko stane nedelja? Vprašanje samo je napad na nedeljo. Nedelja je namreč prav zato nedelja, ker nič ne stane in ker v ekonomskem smislu ničesar ne prinese.

Vprašanje, koliko stane zaščititi nedeljo kot en dela prost dan več, že predpostavlja, da smo v mislih nedeljo spremenili v delovni dan. (Robert Spaemann)

Neki menih je vrsto let prosil Boga, da bi imel videnje. Da bi se mu prikazal Bog ali vsaj kdo od svetnikov in tako okrepil njegovo vero. Končno je nekega dne ugledal prikazen, a se je sredi videnja oglašil samostanski zvon. Zvonjenje je pomenilo, da je prišel čas, ko je treba nasititi reveže, ki so se vsak dan zbirali pred samostanskimi vrati. In tisti dan je bil na vrsti za to nalogo prav on. Če se ne bo pred njimi



pojavi s hrano, bodo mislili, da v samostanu nimajo zanje ničesar in ubogi se bodo razšli. Menih je omahoval med z e m e l j s k o dolžnostjo in nebeškim videnjem. Seveda se je moral odločiti hitro, dokler je zvonec še zvonil. S težkim srcem je zapustil videnje in odšel streč ubogim. Skoraj čez eno uro se je vrnil v svojo sobo. Ko je odprl vrata, skoraj ni mogel verjeti svojim očem. Medtem ko je hranil reveže, prikazanje ni prenehalo. Ko je menih pokleknil in se zahvalil, je slišal odgovor: »Moj sin, če bi ne šel hraniti revežev, ne bi ostal«.

B. Rustja, Drobne zgodbe z biserom

Pot k cilju se začne tistega dne, ko popolnoma prevzameš odgovornost za svoja dejanja. (Dante Alighieri)

O Gospod, v čigar rokah je zdravje, poklekujem pred teboj, kajti vsak dober in popoln dar mora priti od tebe. Prosim te: podeli spretnost mojim rokam, jasen pogled mojemu razumu, prijaznost in razumevanje

mojemu srcu. Daj mi iskrenosti v namenih in moči, da bom dvignila vsaj del bremena trepečih upajočih ljudi.

Dopusti mi, da izpolnim nalogo, ki čaka prav mene. Odvzemi iz mojega srca sleherno krivdo in zavoro, da bom tako mogla zaupati vate z vero, ki jo premore otrok.

Po: Mati Terezija, Bog danes ljubi po nas



Ni ljubezni do Boga brez ljubezni do bližnjega

Obe sta kot cifra in mož na kovancu, nerazdružljivi. Poznavalec, specialist judovske postave, danes bi rekli doktor in profesor, se je z Jezusom hotel poigrati. Da bi ga skušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da prejmem v delež večno življenje?« Judje so bili glede večnega življenja razdeljeni. Farizeji in učitelji postave so verovali v življenje, ki se nadaljuje po smrti, in tudi v vstajenje mrtvih. Saduceji, višji razred v judovski verski hierarhiji, pa ne. Učitelja postave je zanimalo, za koga se bo Jezus odločil? Jezus je to igro spremenil v zanimivo uganko. Ljubi Gospoda, svojega Boga in svojega bližnjega. Tako kot kristjani dnevno molimo očenaš, so v Jezusovem času Judje dnevno molili molitev: »Poslušaj Izrael: Gospod je naš Bog, Gospod je edini! Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo« (5 Mz 4–5). Zelo zanimivo je nadaljevanje svetopisemskega besedila, iz njega izvemo, kako visoko so cenili to molitev in kako so jo spoštovali na vsakem koraku (prim. 5 Mz 6–9). Evangelist Luka je tej vsakdanji molitvi iz Tretje Mojzesove knjige, t. i. Levi-



tika (knjige liturgičnih predpisov), dodal še pomembno dopolnilo: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (3 Mz 19,18). Zanimiva je ta svetopisemska vrstica, če jo preberemo v celoti: »Ne maščuj se in ne bodi zamerljiv do sinov svojega ljudstva, temveč ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe; jaz sem Gospod« (3 Mz 19,18). In kdo je moj bližnji? Za učitelja postave je bil bližnji nekdo, ki je bil, kot smo izvedeli iz celotnega stavka, ki predpisuje ljubezen do bližnjega, »sin izvoljenega ljudstva«, sonarodnjak in sovernik. Drugi so bili t. i. »goia«, neverniki, nečisti, nevredni. Mednje so sodili tudi Samarijani, ki so jih Judje prezirali. Veljalo je pravilo, da Samarijan ni mogel z Judom sestiti za isto mizo, ni smel stopiti v hišo vernega Juda. Jezusova prilika o usmiljenem Samarijanu podira take zidove, obrne na glavo versko zakonodajo in lomi verska izročila. Duhovnik in levit, ki sta šla mimo ranjenega človeka, sta spoštovala takratno pravno ureditev. Njuna izbranost za sveto službo bogočastja v jeruzalemskem templju ni dovoljevala, da bi se dotaknila ranjen-



ca, ki je krvavel, ali mrtvega človeka. Postala bi nečista. Izbrala sta ljubezen do Boga. Ranjenec pa je še naprej krvavel in umiral. Jezus ranjencu ni dal imena. Namerno pa je dal ime človeku, ki je poskrbel za ranjenca. Bil je Samarijan! Presunjen nad nesrečo popotnika, se je zavzel zanj, mu preskrbel hrano in prenočišče, poravnal je tudi račune. Na koncu pripovedi je Jezus vprašal učitelja postave: »Kdo od teh treh se ti zdi, da je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Inteligentnemu in izobraženemu učitelju postave ni bilo težko odgovoriti: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.«



Jezus kot usmiljeni Samarijan človeštva. Cerkveni očetje prvih stoletij zgodovine krščanstva, ki so bili bližje jeziku in miselnosti evangelijev, so v Samarijanu videli Jezusa samega. V ranjenem človeku so videli človeštvo, ki je ranjeno od zla in greha. V gostišču so videli lazaret božjega kraljestva in Cerkev, ki človeka zdravi in ga rešuje. Vprašanje učitelja postave, kdo je moj bližnji, je Jezus spretno obrnil v ugankarsko vprašanje: Kdo je bil bližnji ranjencu? To je korenit zasuk takratne miselnosti in verske prakse.



Pravo vprašanje, tako Jezus namigne v prekrasni priliki o usmiljenem Samarijanu, je: Kako sem jaz lahko bližnji drugemu, človeku v potrebi? Bližnji postanem, ko se človeku približam z ljubeznijo. Takrat sem bližje tudi Bogu, ki je ljubezen. Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega sta kakor cifra in mož na istem kovancu, nerazdružljivi sta. Hvala ti Jezus, za to veliko spoznanje, za to res revolucionarno priliko, ki si v svetem letu božjega usmiljenja zasluži, da jo napišemo na tablo našega srca.

Zvone Štrubelj

Pri ortopedu:

”Moj ortoped mi je lani obljubil, da me bo v dveh tednih postavil na noge.” ”In? Mu je uspelo?” ”Ja, pa še kako! Ko sem dobil račun za zdravljenje sem moral prodati avto in sedaj hodim peš.”

V šoli:

Tema šolske naloge: ”Če bi bil generalni direktor.” Vsi pišejo, le Janezek sedi s prekrižanimi rokami. ”Na kaj pa ti čakaš?” ga jezno vpraša učiteljica slovenščine. ”Na svojo tajnico!”

V spomin - Slavek Lovrec

Stanislav Lovrec se je rodil 27. junija 1927, v kraju Bogdanovec v Medžimurju. V domačem kraju sta si skupaj z ženo ustvarila dom. Njuno srečo sta obogatila sin Ivan in hči Vesna. A kmalu je v mirno življenje prišla težka preizkušnja, prišlo je do ločitve. Videl je, da v domovini ne bo mogel živeti in se je odločil oditi v svet, s trebuhom za kruhom. Gospod Slavek se je leta 1971 preselil v bližino Dunaja. Tri leta kasneje je družino zadela velika bolečina, ko se je v domovini smrtno ponesrečil 20-letni sin. Sonce mu je ponovno posijalo, ko se je kmalu zatem na Dunaj preselila hči Vesna, ki si je tukaj z možem Radovanom ustvarila družino. Skupni dom je napolnil otroški smeh njegovih ljubljenih vnukinj Tanje in Sandre. Vse do opokojitve leta 1988 je delal v vrtnariji v Brunn am Gebirge. Vsa leta je bil tesno povezan s Slovensko skupnostjo. Redno je prihajal k slovenski maši. Z veseljem je pomagal organizirati zabave, saj se je rad družil in veselil. Zelo rad je prepeval in sodeloval pri vseh prireditvah. Ljudi je znal vedno spraviti v dobro voljo. Gospod Slavek je imel v naši cerkvi pomembno mesto. Pred nekaj leti se je počasi oglasila bolezen, ki mu je jemala življenjske moči, vendar je kljub temu redno prihajal k svetim mašam in se rad družil z našimi slovenskimi verniki. Pred letošnjo veliko nočjo je imel epileptični napad, od takrat naprej se je s pomoč-



jo medicine kar uspešno zoperstavljal bolezenskim težavam. V petek, 13. maja 2016, je zaradi slabosti obnemogel in za vedno zatisnil oči. Pokopan je v družinskem grobu v njegovem rojstnem kraju Gornji Mihaljevec. Ob novici, da je smrt kar nenadoma potrkala na njegova vrata, smo ostali brez besed in z globoko žalostjo v srcu. Kot kristjani verujemo, da pokojni Slavek že uživa nebeški mir in veselje ob Gospodu Jezusu Kristusu, v katerega je veroval in upal. Nam pa bo ostal zgled dobrega človeka in katoličana.
Anica Hren

Bog človeka v Svetem pismu na več mestih razločno, vztrajno in ljubeče vabi, naj ga sprejme in v življenju izpolnjuje Besedo, po kateri se mu razodeva; obljublja, da bo prejel blagoslov, bo srečen in bo na koncu prejel večno življenje. Peta Mojzesova knjiga opogumlja, da zapoved, ki jo daje Bog, ni pretežka in ni oddaljena: »**Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ.**« (5 Mz 30, 14)

Lepota stvarstva

Človeku, ki zna občudovati lepoto stvarstva, se dnevno nudijo tisoče stvari za veselje. Že ko zjutraj odpremo okno, se lahko razveselim svežega zraka, ki napolni mojo sobo. Ali ko vstaja sonce, se lahko radostim ob nežni jutranji zarji. In ko grem v naravo, lahko pijem lepoto cvetja in trav, pestrost zelenih barv, ki jih odkrivam v gozdu. Čutim veter, ki me nežno boža ali pa me kar močno prepriha. Ko med dopustom hodim po gorah, občudujoče sprejemam lepoto te gorske narave. In tako čudovito je potovati po pokrajini, ki jo obdaja venec visokih gora. Mnogi gorski masivi imajo v sebi nekaj tako vzvišenega, da se jih nikoli ne morem dovolj nagledati. Za vsakim cestnim ovinkom je pogled nanje drugačen. Lahko se veselim igre oblakov in širokega razgleda, v katerem uživam,



ko dosežem vrh. In na vso to okoličino ne morem gledati drugače kot z radostnimi očmi. Moje srce je polno veselja, ko se počasi obračam na vse strani in vsak trenutek uživam v novem razgledu, ki se mi ponuja. Lepota stvarstva v nas sama ustvarja veselje, vendar pa je za to potrebna naša odprtost. Tako se v meni lahko v polnosti razcveti življenje.

Po: Anselm Grün, Veseli se življenja

SVETE MAŠE

NEDELJA, 10. julij 2016

15. nedelja med letom

8.00 za + Evo Slawik

9.30 za + Slaveka Lovrec

SVETE MAŠE

v času dopustov

JULIJ

17., 24. in 31. julij 2016 /

AVGUST

07. avgust 2016 9.30 (g. Ipavec)

14. avgust 2016 9.30 (g. Ipavec)

15. avgust 2016 /

21. avgust 2016 9.30

28. avgust 2016 9.30

OZNANILA

Jesenski izlet

bo v **soboto, 15. oktobra 2016**, z ladjo v Bratislavo. Cena izleta je 55,- evrov. V ceno je vključena vožnja z ladjo, zajtrk, kosilo, večerja in vožnja z turističnim vlakcem po Bratislavi. Odhod ob 8.45, vračamo pa se ob 22 uri. Prijavite sem čim prej. *Prosimo, da predlagate smer in cilj za naslednji izlet. Če je kdo pripravljen prevzeti celotno organizacijo izleta, naj se javi - bomo zelo hvaležni za pobudo in pomoč.*



Župnik, mama, oče, sosed, šef, delavec, brat, sestra, prijatelj, ...

KAKO PRESOJAM / ZAKAJ SODIM?

Če župnik malo dlje pridiga govoriyo: ne zna končati.

Če je kratek, se ni dovolj pripravil.

Če povzdigne glas ali kaj pribija, samo kriči in vpije.

Če govori mirno, ga ni mogoče razumeti.

Če govori resnico, je prezahteven.

Če govori blago, se ne upa izpostaviti.

Če gre z doma, je vedno na cesti.

Če ne gre nikamor, samo doma čepi.

Če hodi na obiske, ga ni nikoli doma.

Če ostaja v župnišču, ne mara na obiske.

Če govori o denarju, je slab gospodar.

Če pripravlja župnijska praznovanja, bi samo komandiral.

Če ničesar ne pripravlja, je zaradi njega župnija mrtva.

Če si za ljudi vzame čas, ne zna nehati.

Če se mu mudi, ne zna poslušati.

Če točno začne mašo, njegova ura prehiteva.

Če minuto zamudi, ga mora ves svet čakati.

Če obnavlja cerkev, zapravlja denar.

Če je ne popravlja, po njegovi krivdi vse propada.

Če moli brevir v cerkvi, razkazuje svojo pobožnost.

Če moli brevir na samem v župnišču, ni nič pobožen.

Če kdaj zboli, ne znapaziti nase.

Če je zdrav, ne razume bolnih.

Če je mlad, nima izkušenj.

Če je star, bi že lahko odšel v pokoj.

Če umre- je spet storil napako, ker ne vemo, kdo ga bo nasledil.

Z duhovniki je res križ, nikoli ne delajo prav.



Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (Matija)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**Ste se danes
že nasmejali?**

Učitelj vpraša nemirnega učenca: "Ali si ti učitelj?" "Ne, gospod učitelj." "Potem se pa ne obnašaj kot bedak!"